

NACHTMERES

Leer uw dromen zelf op een wetenschappelijke manier analyseren

Leer uw dromen kennen en begrijpen

En veel meer...

INHOUD

Mededeling aan de lezer	3
Opgedragen aan Switteke.....	4
Proloog	6
Kleine greep uit mijn dromendagboeken	12
Droom № 003.591 “VRIEZEMAN”	16
Droom № 178.323 “ZWEVENDE SPOOKOGEN”	20
Droom № 300.747 “CONFRONTERENDE DOOD”	26
Droom № 300.972 “GEZONKEN SCHIP”	31
Droom № 305.628 “GARAGEGRAF”	36
Droom № 305.779 “GEZICHTLOZE MONNIKEN”	46
Droom № 311.323 “HOLOCAUST INTERRUPTIE”	53
Droom № 311.654 “KERKMOSKEE”	58
Wat zijn dromen?	64
Onze hersenen	76
Hoe ontstaan dromen?	81
Meetbare bewustzijnstoestanden	84
Droomsoorten.....	93
Dagdromen.....	105
Droomflarden	106
Gewone banale dromen.....	107
Huisdromen	109
Religieuze dromen	111
Schaamte-, naakt- en erotische dromen	112
Doodsdromen	113
Nachtmerries	116
Lucide dromen	120
Vliegdromen.....	123
Gespreksdromen.....	128
Enkele gespreksdromen van auteur.....	131
De mens... een kwantumfysische machine	157
Wat is kwantumfysica?	158

De kwantumfysische correlatie tussen dromen en reïncarnatie	160
Twee regressie levensverhalen.....	166
Wat is een BLE?	202
Een ervaringsdeskundige praat over BLE's.....	206
Wat is een BDE?	211
Bijna gestorvenen vertellen hun ervaringen.....	213
Aan droombewustzijn gecorreleerde fenomenen.....	229
Vorbereidende oefeningen	235
Creëer je eigen wetenschappelijke dromendagboek	238
Een biofeedback apparaat kopen of maken.....	257
Ontspanning- emotie- en stressbeheersingstechnieken.....	262
Je slaapgrenzen leren verleggen.....	278
Regisseer je eigen dromen en geniet.....	290
Ook jij kunt een BLE opwekken.....	294
Leer de gevaren onderkennen van een uittreding	296
Leer je lichaam af te stellen op de juiste magneto-frequentie.....	311
Het Robert Allan Monroe Institute Virginia	321
Reeds gestelde vragen aan auteur	325
Kort curriculum van de auteur	332
Epiloog	341

MEDEDELING AAN DE LEZER

*Dit boek is een wetenschappelijk – esoterisch werk
Hoewel het onderwerp van dit boek zoveel mogelijk
geschreven werd vanuit wetenschappelijke en
persoonlijke visie, zoveel mogelijk ontdaan werd van
een mystieke mistige benadering kan de inhoud vaak
schokkend en ongelooflijk overkomen op
onvoorbereide lezers...*

OPGEDRAGEN AAN SWITTEKE

De auteur draagt dit werk op aan zijn allerliefste vriendin Switteke die hem uit een hellepoel van rouw, eenzaamheid, vertwijfeling en intens verdriet heeft weten te halen en al haar liefdevolle aandacht te richten aan een dove, zeurderige en mopperende etterbak als haar vriendje Remo Pideg.

Antwerpen – Ronse 5 – V – 1990

PROLOOG

Logischerwijze laat een auteur de scriptie van een voorwoord of proloog meestal over aan de hem / haar goed bekende derden. Helaas gaat dit in mijn geval niet op. Niet omdat ik geen geliefde vriend of kennis zou hebben, doch wel omdat het werk nogal vreemd is. Dit boek heeft me meer dan twintig jaar opzoekwerk, studies en bijscholingen gekost. En het was de moeite waard vond ik.

Ik draag dit werk dan ook op aan mijn nieuwe liefdevolle, zéér zorgzame tweede echtgenote Switteke die een definitief einde bracht aan mijn somber en vertwijfelend rouwproces dat toen al meer dan een anderhalf jaar bezig was, gepaard met een steeds maar dieper gaande eindeloze lethargie en verdriet. Zij redde me uit die duistere, peilloze afgrond van pure wanhoop.

Sinds ik als kleine zevenjarige jongen voor het eerst voortdurend ijselijke nachtmerries kreeg, meestal handelend over het taboe – onderwerp “*De dood*” kreeg ik de impuls mijn dromen uit te tekenen en later vanaf mijn veertiende zorgvuldig te noteren. Ik kon mijn dromen vanaf mijn babytijd en zelfs nog veel vroeger, heel goed tot in de miniemste details herinneren en zelfs functioneel en perfect beschrijven. Men noemt dit een “*eidetisch droomvermogen*”. Het is een vrij zeldzaam fenomeen maar uiteindelijk kan iedereen zich dit vermogen eigen maken mits volgehouden geheugen training.

Als zevenjarige jongen denk je ook niet bepaald aan het opstellen van een soort dromendagboek. Toch heb ik dat wel gedaan en steeds in het diepste geheim, bang om voor “*gek*” te worden versleten. Als doof kind was ik immers voortdurend als een “*freak*” beschouwd en zwaar gepest. In die 60-er jaren van vorige eeuw was het pest probleem niet echt belangrijk en beschouwde men dit meer als kwajongenstreken van deugnieten.

Maar ik weet nog steeds niet wat de drijfveer was die mij, als kleine jongen reeds, ertoe bracht zoiets bizars als een dromendagboek te beginnen en dan na meer dan

vijftig jaar nog steeds mijn nachtelijke hersenspinsels en droomkrabbels te noteren. Maar zeker is het dat de zorgvuldige notificaties van mijn droomactiviteiten me een enorme schat van interessante gegevens hebben opgeleverd die vaak ook nuttig bleken te zijn in het dagelijkse leven.

De boerenwijsheid dat “*dromen bedrog*” zijn lijkt me niet erg evident en plausibel meer, als het dat al ooit was en dat bedoel ik heel zeker voor iedereen zonder uitzondering. Ik hoop dan ook dat vernoemde boerenwijsheid op een dag op een wetenschappelijke en oprechte manier ontkracht zal worden. Desondanks bleef en blijf ik het citaat van mijn lievelingsfilosoof en wiskundige René Descartes trouw... een zin die u wel meerdere keren zal tegenkomen in dit boek.

Het is een citaat dat aantoont dat in feite niets, maar dan ook niets bewezen kan worden.

Aan alles moet worden getwijfeld tot men stoot op iets wat ontwijfelbaar is

Met welke decennia oude vaststaande wetenschappelijke argumenten men ook komt aandraven... niets is blijvend bewijsbaar, niets is blijvend ontwijfelbaar.

Dit citaat is cruciaal als een rode draad in mijn ganse boek. Ik ben en blijf nog steeds een agnost doch laat het niet na ook mijn ervaringen aan het papier toe te vertrouwen. En als eerlijk, oprecht agnost zal ik nooit iets zomaar afwijzen omdat ikzelf op persoonlijk gevoel er niet in zou kunnen geloven, maar wel omdat ik de mogelijkheid open laat.

Wie dus bij voorbaat zegt:

“God bestaat niet!” zal ik vragen: ***“Oh ja? Bewijs me dan dat Hij niet bestaat.”***

Zelfs de meest geavanceerde technologisch vooruitstrevende wetenschap heeft geen enkel ontwijfelbaar bewijs geleverd dat God niet zou bestaan. Het is niet omdat hij nergens te vinden is, dat God niet zou bestaan. Geen enkele wetenschappelijke publicatie kan me overtuigen van zijn niet – existentie en vice versa.

Dus ook de overtuigde gelovigen die bij hoog en bij laag beweren:

“God bestaat wèl!” dan vraag ik. *“Oh ja? Bewijs me dan dat Hij wèl bestaat.”*

Maar uiteindelijk blijkt dat geen van beiden zijden kan me overtuigen van hun onoverkomelijk gelijk. Precies omdat ze het geen van beiden kunnen bewijzen. Men zegt vaak dat ons brein simpel een hoop flitsende neuronen zijn die ons ingewikkelde en complexe, vaak nodeloze handelingen laat uitvoeren en wetenschappers *“bewijzen”* dit door in de hersenen te prullen en te knoeien met elektrische stroomstoten. Maar nogmaals... wie geeft ons de absolute garantie dat hun zogenaamde proefondervindelijke stellingen ook onomstootbaar correct en juist zijn?

Hun stellingen kunnen juist zijn, maar dan vraag ik die wetenschappers het bewijs te leveren dat een bol wormvormig bloederig stuk orgaanvlees van een anderhalve kilogram ingewikkelde denkpatronen, moeilijke mathematische berekeningen kan maken, analoog/digitale concepten kan creëren, wetenschappelijke onderzoeken (sic) verrichten en veel meer... kan veroorzaken? Je kan mij onmogelijk wijsmaken dat een stukje vlees dat veroorzaakt. Daar is geen enkel afdoend bewijs voor.

Wetenschappers die ik er voor contacteerde merkte smalend op dat het aan onze *“genen”* ligt. En dat is dat.

Vooropgesteld dat ons oer-geheugen verankerd ligt in onze *“genen”*, waarom heeft men deze veronderstelling nog niet écht kunnen hard maken maar wel al vastgelegd in publicaties die dan maar voor waar worden aangenomen omdat een *“professor, annex geleerde”* dat beweert? Éerst zien, zegt de blinde...

De talrijke dromen die ik doorheen mijn ganse leven had, tussen twee tot iets meer dan dertig dromen per nacht, bezorgden me een gigantische veelheid aan bruikbare en zelfs vaak toepasselijke informatie voor honderden elementen in mijn dagelijkse leven. Aan sommige van mijn, vaak voorspellende annex waarschuwendende dromen dank ik dikwijls mijn leven alsook een minder prettig

aspect, namelijk het pronostikeren van toekomstige ruzie – achtige familie-miseries met talrijke nutteloze woedende discussies als vervelend gevolg.

De talloze waargenomen droomdecors en –gebeurtenissen waren eveneens een dankbare alsmede vruchtbare voedingsbodem gebleken voor mijn vele fictie kort verhalen en novellen. Ik schreef al honderden “*plots*” met een divers scala van spannende verhalen. Dromen vormen vaak een goed decor voor zulke fictie boeken. Dan heb je echt geen muze meer nodig. Charles Dickens droomde ook zijn fictieve figuren zoals Oliver Twist bijeen in een spannend verhaal.

De opzet van dit Nachtmerrie-dromenboek is begrijpelijkerwijs toch op zijn minst controversieel te noemen omdat al mijn dromen vervloeien in uiterst realistisch messcherpe scènes en soms droomgesprekken met een bekende (?) “*entiteit*”. Nu ja, die entiteit... om heel eerlijk te zijn, ik ben er van overtuigd dat het mijn eigen onderbewustzijn of bovenbewustzijn is.

De kans dat het een “*onafhankelijke entiteit*” zou kunnen zijn is inderdaad mogelijk maar in zijn geheel genomen, weinig waarschijnlijk. Althans, ik heb daar weinig geloof in aangezien ik het zelf ook niet kan bewijzen en die zogenaamde “*entiteit*” evenmin. Dus tot nader order ga ik er vanuit dat het een bewustzijnstoestand tijdens de slaap is die bepaalde hersengebieden in de cortex prikkelt en ben tevens van mening dat haast alle channelers die menen te spreken namens hogere intelligenties of engelen, informatie putten uit hun eigen bewustzijnstoestanden.

Daardoor zal ik allicht veel kritiek krijgen van professionele “*Channelers*” die écht geloven zich in verbinding te kunnen stellen met engelen en andere hogere entiteiten. De methode die ik persoonlijk gebruik is haast niet gekend, laat staan ooit gebruikt. Bedoelde “*Channelers*” hebben echter één groot nadeel. Zij zijn echter bij vol dagbewustzijn tijdens hun channeling-bezigheden en kunnen ook bewust bepalen of zijzelf, hun onderbewustzijn, hetzij bovenbewustzijn hen de antwoorden voorkauwt. Dat wil echter niet zeggen dat ik hen afdoe als kwakzalvers, wel in tegendeel. Ik ben er van overtuigd dat veel channelers handelen vanuit een eerlijke optiek en derhalve ook echt geloven dat ze met

engelen of hogere entiteiten menen te praten. Ik veroordeel hen er niet voor. Maar tijdens mijn levenslange droomonderzoeken heb ik heel veel ervaringen beleefd en er zijn nogal wat “Channelers” die helaas financieel misbruik maken van wanhopige goedgegelovige mensen. Edoch, ik ben er terdege van overtuigd geen extra of speciale, al dan niet paranormale gave te hebben om een mogelijke “*gespreksdroom*” of noem het een “*channeling*” te krijgen. In de talloze esoterische en zelfs ernstige literaire werken staan echter wel genoeg voorbeelden van mensen die vreemde dromen kregen waarin ze diepgaande gesprekken voerden met een enorme verscheidenheid van bekende en minder bekende entiteiten. Met andere woorden gezegd... het komt vrij frequent voor. En iedereen zal toch al wel eens een keertje in zijn/haar slaap hebben “*gebabbeld*”, meen ik toch.

Tot voor 1988 was ik niet bijster geïnteresseerd in filosofische en/of esoterische levens-, hetzij religieuze of humanistische beschouwingen en maatschappelijke vraagstukken.

Natuurlijk stond ik wel eens stil bij de vraag wat er na onze dood komt. En tot vóór 1988 was ik er gewoon van overtuigd dat het kaarsje na de dood volledig uitgeblazen is en blijft. Nu ben ik, als milde agnost zelfs, daar zelfs niet meer zo zeker van. Inderdaad, ik haal het citaat van René Descartes weer aan. Uiteraard zal iedereen zonder uitzondering bij zichzelf ook wel eens die vraag stellen. De dood is ondanks alles, nog steeds een huivering wekkend taboe waar over liever niet gepraat wordt, terwijl het toch een deel van het leven is, net als geboren worden. De dood is immers de enigste zekerheid (?) in het leven voor iedereen zonder uitzondering, of we dat nu willen of niet. En toch zal het niet te bewijzen zijn dat dood zijn ook... dood zijn is.

Ik ben niet bepaald een kerkganger, laat staan een religieus geïnspireerd gelovige. Ik kan me zelfs in behoorlijke mate agnost noemen, maar wel in die zin dat ik betwijfel dat er géén, dan wel een God zou bestaan precies omdat voor beide stellingen geen afdoend bewijs bestaat, zoals ik al eerder opmerkte. Ik heb in 1990 besloten dit boek te schrijven nadat mijn lieve vriendin Switteke me haar jawoord heeft gegeven.

Het werk aan dit boek kostte me meer dan vijftientig jaar opzoekwerk in mijn dromendagboeken, (*thans al 589.857 beschreven en geanalyseerde dromen, sinds mijn eerste dromennotaties*). Ik heb noodgedwongen medische hersenstudies en jarenlange studies van atomenleer en kwantumfysica gedaan, een dik pak kennis verzameld in meer dan vijftig jaar. Zelfs heden te dage blijf ik nog steeds sceptisch, doch desondanks vol verwondering en verbazing op mijn eigen droomschrijfsels neerstaren.

Die intelligente droomgesprekken die ik had, hebben echter hebben me één ding zeker geleerd, namelijk, dat sommige dingen in de toekomst wél onomkeerbaar vaststaan en andere dingen zijn dan volgens opgetreden omstandigheden voor secure verandering vatbaar. Maar de dood beschouwen als een mythische figuur met een zeis, gaat me wel wat te ver. Doch alweer... bewijs me dat “**hij/zij/het**” niet bestaat. Ik laat het aan de lezers over om te geloven mijn droom onderzoeken echt de moeite van lezen waard was en natuurlijk de kans te grijpen gans mijn boek af te schilderen als flauwe kul van het zuiverste water, veroorzaakt door mijn “*overactief fantaserend*” brein en er eens goed mee te lachen, of... alles wat ik neergeschreven heb, goed te overdenken en de mogelijkheid te overwegen dat ik misschien op het juiste spoor kan zitten na meer dan vijftig jaar testen, zelfreflecties, studies en eigen droomonderzoekingen.

Remo Pideg
Antwerpen, 20 mei 2015

KLEINE GREEP UIT DROMENDAGBOEK

Dromen zijn maar een raar “*iets*”. We leren al gauw dat ze “*boerenbedrog*” zijn en fantasietjes of spelletjes van je slapende brein. Niet iets waarover je je druk zou om moeten maken. Maar we weten evenzo goed dat de natuur bitter weinig constructiefoutjes maakt en dat elk levend wezen op deze aardbol kan dromen. Ondertussen hebben wetenschappelijke onderzoeken aangetoond dat dromen zelfs een bittere levensnoodzakelijkheid is, een overlevingsmechanisme.

Ja maar, zeggen sommige mensen... ik droom nooit. Wel, ik moet hen teleurstellen want ze dromen absoluut zeker wél. Alleen onthouden ze hun dromen niet of ontkennen gewoon dat ze dromen.

Auteur dezes is geboren met een (*on*)gelukgave: “*eidetisch droomvermogen*”.

Dat wil zeggen dat ik elke droom die ik ooit heb en had, tot in details kan onthouden, zelfs vanaf mijn prilste jeugd en zelfs eerder. Ik heb ondervonden dat ik minimaal drie tot maximaal circa dertig dromen per 24uur krijg (*middag- of andere dutjes inbegrepen*). Als drie jarig kind kreeg ik mijn eerste gruwelijke nachtmerrie en aangezien ik me de hele droom blijvend herinnerde besloot ik vanaf mijn zevende jaar al mijn dromen, eerst in tekeningetjes en later schriftelijk te noteren. Ik was een doof kind en niemand wilde echt vriendjes zijn met me. Vele medeleerlingen beschouwden me als een “*griezel*” of een “*freak*”.

Dromen begonnen dus een vervangend en ingebeeld “*vriendje*” te worden voor me. Ik was zelfs in staat vriendjes te maken met fantasiefiguren van mijn dromen. In mijn ganse leven heb ik nogal wat dromen opgetekend, gaande van onbetekenende droomflarden van zwart wit grijze tot felle maar vage kleuren tot ingewikkelde complexe droomervaringen. Mijn dromendagboeken waarmee ik sinds 1959 gestart tot heden, eind 2014 heb ik tot hiertoe 589.857 genoteerde dromen gehad, deze van mijn prilste jeugd inbegrepen. Een mens droomt gemiddeld drie tot zelfs dertig dromen per 24 uur. Minstens twee vijfden van die hoop dromen zijn echter vrij banaal en mogelijk niet eens vermeldenswaard, maar je weet het nooit bij voorbaat. Zelfs een saaie banale droom kan een boodschap inhouden.

Ongeveer negentigduizend gewone dromen brachten me wel degelijk een schat van informatie terwijl een kleine vierduizend dromen zeer speciaal waren, vooral af en toe optredende gespreksdromen die ik had met een zogenaamde onbekende “**entiteit**” (*mijn onderbewustzijn?*). Die gespreksdromen verschenen twee maanden na de dood van mijn geliefde eerste echtgenote in juni 1988. Hoewel ik er terdege van overtuigd ben dat die “entiteit” niets meer of minder is dan mijn eigen onderbewustzijn, is er uit die droomgesprekken ook ontzaglijk veel informatie voortgekomen die ik na diepgaand onderzoek, onmogelijk bij voorbaat kon weten en elke ernstig denkende mens die zich effectief met zijn/haar dromen of nachtelijke hersenspinsels bezig houdt kan sowieso hetzelfde beleven. Daar hoeft je echt geen speciale gave voor te hebben en evenmin over een eidetisch droomvermogen beschikken. Als je al minstens één droom gedetailleerd kan onthouden heb je genoeg en verderop in dit boek heb ik uitgebreide oefeningen beschreven om je dromen beter te kunnen onthouden maar bovenal... begrijpen.

Tot slot is er nog een heel speciale techniek om ervaringen op te doen tijdens de slaap. Dat zijn echter geen dromen. Men noemt ze BLE's (Buiten Lichamelijke Ervaringen) of uittredingen. Ze gebeuren vaak onbewust tijdens de slaap. Misschien heb je al eens een droom gehad waarbij je je voelt “**vliegen**”? Dat is reeds een aanzet tot een buiten lichamelijke ervaring.

Vliegdreamen voelen heel erg prettig aan. Maar oh wee als je je dan naar beneden voelt vallen. Dan schrik je meestal met een ruk wakker. Ook verderop in dit boek geef ik meer informatie over en leer ik de lezer zelf een BLE op te wekken. Kortom... dit boek houdt zich vooral bezig met dromen, nachtmerries en ook de wetenschap die ons over enkele jaren zal vertellen wat dromen in feite zijn en welk belangrijke alsook plausibel verband ze hebben met een mogelijk leven na de lichamelijke dood. Maar in dit hoofdstuk vertel ik over een aantal diverse soorten van dromen die ik ooit had, hoe ik ze dan beschouw en tracht te ontleden. De manieren hoe ik dat succesvol kon doen, vindt u ook bij voorbereidende oefeningen, zodat u het bij uzelf ook kan proberen. Het kan voor veel mensen een aangename hobby worden.

Ik kan u met trots vertellen dat vrienden van me de oefeningen probeerden en er succes mee behaalden, weliswaar na vele maanden intensief te oefenen.

Het spreekwoord zegt... de aanhouder wint. Veel mensen trachten hun dromen te verklaren volgens een soort van kant en klare dromenwoordenboek. Helaas helpt dat niet en het is weggegooid geld.

Elk mens is uniek en geen enkele droom is identiek hetzelfde. Wie droomt over een dier, laten we zeggen, bijvoorbeeld een vis...

Voor de ene dromer houdt dit in dat de vis gevangen moet worden om op te eten. Dat wijst dus op zin hebben in vis of je lichaam probeert je duidelijk te maken dat het bepaalde sporelementen, aanwezig in vis, nodig zijn. Een andere dromer haat vis en wordt al ziek als hij nog maar aan vis denkt. Een droom over vis zal dan voor hem/haar soort van gevaar inhouden. (ziek worden).

Weer iemand anders ziet de vis als een levend wezen onder water en adoreert het. Die schaft zich een prachtig sier aquarium aan en bedenkt welke tropische vissen hij/zij zou willen hebben.

En wat staat er in de meeste droomwoordenboeken voor “**vis**”? Een droom over een vis kan heel diepgewortelde angsten en verlangens aanduiden. Zo’n vage nietszeggende verklaringen vindt je echter overal en die verklaring geldt voor nogal wat droomvoorwerpen, –dieren en –mensen.

Mijn bedoeling is dat je je dromen, de erin voorkomende dingen en achtergronden zo correct mogelijk zelf leert analyseren, volledig aangepast aan jouw eigen emoties, driften, verlangens en doelstellingen. Je eigen dromen analyseren is geen sinecure dat je rap, rap zelf kan doen. Maar het is wél de moeite waard. Ik noem als voorbeeld twee over bekende mensen die hun dromen hebben gebruikt om hun doelstellingen te bereiken. Of die doelstellingen goed waren of slecht, maakt niets uit. Enkel het succes telt. Denk aan Bill Gates met zijn besturingssysteem Windows. Hij droomde over vensters.

En... dan dictator Napoleon Bonaparte die zijn dromen opvolgde vervolgens de ene overwinning na de andere verloor. Het laatste segment in zijn droom hield een priemende waarschuwing in om te stoppen met het veroveren van bepaalde

gebieden. Had Bonaparte het laatste deel van zijn droom in acht genomen had de Europese geschiedenis er allicht helemaal anders uit gezien. Ook Adolf Hitler had als kleine korporaal op het slagveld tijdens Wereldoorlog I een droom die hem vertelde dat hij de wereld zou veroveren en Frankrijk betaald zou zetten vanwege die capitulatie vernedering in die treinwagon op 11 november 1918. Dat heeft hij gedroomd lang voor WO I afgelopen was.

Dromen kunnen in velerlei opzichten “*bedrog*” zijn maar anderzijds zijn ze ook een ongelofelijke bron van complexe informatie, vaak herinnerend, dikwijls wijzend, soms een hint, af en toe waarschuwend maar soms ook voorspellend.

Moeder Natuur heeft de droom niet bedoeld voor stupide onzinnigheden zoals de wetenschap ons tracht te overtuigen. Als we echt willen kijken **WAAROM** we dromen, zeer speciale dromen hebben en waarom we met onze geest het fysieke verscheiden “*dood*” kunnen overleven, zullen we moeten gaan zoeken in een ultra moderne tak van de atoomkernleer wetenschappen, namelijk de “*kwantumfysica*”.

De dromen die u nu gaat lezen zijn écht beleefde dromen met hun mogelijke verklaringen en gevolgen, waarschuwingen en voorspellingen in mijn dagdagelijkse leven.

Ze zijn speciaal gekozen vanwege de ingrijpende (*soms aangename, soms onaangename en soms reddende waarschuwingen*) gevolgen die ze voor me hadden.

DROOM № 003.591 “VRIEZEMAN”

Deze droom herinner ik me vrij duidelijk als driejarig ukje. Het was mijn allereerste ijselijke nachtmerrie. Nu... zestig jaar later ril en beef ik opnieuw als ik me die vreselijke droom herinner.

Later... twaalf jaar na die droom kwam ik tot de vaststelling dat het een voorspellende droom was. En eigenlijk moet ik toegeven dat die droom me op de een of andere manier het leven redde.

Fig 1 Zo zag ik de Vriezeman in een flits van een seconde

“Ik voelde, of beter, ik wist dat ik door die angstaanjagende gangen werd gedreven, maar niet door wat. Nadat ik blijkbaar uren heb rond gelopen kwam ik terecht in een zeer lange smalle en lage compleet duistere gang waar in de verte een huiveringwekkend gezicht was. Ik voelde dat ik moest bukken opdat mijn hoofd het plafond, bestaande uit zand, stenen en rotsen, zou raken. Uiteindelijk kwam ik terecht in een donkere blijkbaar onderaardse enorme ruimte, mogelijk gebouwd door mensenhanden, al betwijfel ik dat ten zeerste. Het leek op het binnenste van een enorme koepel. Het plafond was zoals verwacht, uit dezelfde

structuur gevormd als die lange rechte donkere lage gang. Toen ik me even omdraaide was die gang waarlangs ik gekomen ben, verdwenen en bevond ik me in een enorme iglovormige koepel. Ik schatte de doorsnede ruwweg dertig meter.

Fig 2 de koepel in mijn droom op 26 november 1955. Getekend 27 mei 1991

Maar voor me zag ik op gelijkmatige afstand van acht tot tien meter drie eeuwenoude houten deuren. Achter een van die deuren bevond zich de “**Vriezeman**”, werd me op de een of andere wijze duidelijk gemaakt.

Dat wezen, die ‘**Vriezeman**’ zou sowieso mijn dood betekenen als ik geen rekening hield met die droom, wist ik heel zeker. De twee andere deuren zouden mijn redding zijn. Ik moest dus één van die drie deuren uitkiezen om uit deze huivering wekkende plaats te kunnen ontsnappen.

Geen van die deuren hadden een klink en ik wist dat ze zich als vanzelf zouden openen als ik er voor ging staan. De keuze van een der deuren was erg moeilijk. De **Vriezeman** zat achter een ervan en een confrontatie zou mijn levenseinde betekenen. Uiteindelijk koos ik de middelste deur. Ik werd gillend en huilend wakker en besepte net voor het wakker schrikken dat de **Vriezeman** inderdaad achter de middelste deur stond...”

Een droom met een voorspellend karakter...

Deze droom had me als klein ukje doen verstillen. Ik was een lange poos geen uitbundig kind meer en werd erg schuchter zeer introvert. Mijn ouders hadden het verschil wel opgemerkt en gingen met mij naar een goede kinderarts. Maar die kon natuurlijk niets ontdekken bij me. Ik was immers kernegezond.

Als volwassene had ik de beschrijving van die droom eens laten lezen aan een “*bevriend*” psychiater, eigenlijk een oudere schoolmakker die ik bij toeval was tegen gekomen. Ik was net veertig jaar. Zijn zogenaamde ‘*diagnose*’ was naar mijn idee achteraf bekeken een van de domste ooit.

Hij zei eerst dat ik een soort van midlife crisis had die vooral zestig plussers krijgen, terwijl mijn droom op driejarige leeftijd was opgetreden wat hij moeilijk kon geloven. Hij beweerde dat ik het had gefantaseerd... uit mijn duim gezogen om me interessant voor te doen, godbetert! Nog volgens die psychiater zou ik lijden aan een soort van narcisme en psychotische toestand. In die antwoorden kon ik me echt niet vinden.

Vaak had ik mezelf erop betrappt dat die ‘*bevriende*’ psychiater mij gewoon wou behandelen uit geldelijke motieven terwijl ik niet eens een ‘*psych*’ nodig had. Ik had hem verteld over mijn ervaring vijftien later en zei dat de droom voorspellend was. Hij zei dat ik dringend psychiatrische hulp nodig had en wilde me snel inboeken als patiënt.

Maar uiteindelijk bleek dit inderdaad een zeer voorspellende droom te zijn geweest. Bijna negen jaar later was ik gaan ijsschaatsen op een bevroren gracht waar haast niemand kwam. Ik heb het altijd leuk gevonden om daar te schaatsen. Ik hield van de sneeuw en het witte ietwat troosteloze winterse landschap waar een rood waterig zonnetje scheen. De gracht was ongeveer vier meter breed en trok door het hele bos waar ik me moest bukken voor de hangende takken (*lange rechte sombere gang*). Het water was er wel tamelijk diep. Na ongeveer twintig minuten schaatsen zakte ik plots door het ijs en kwam tot op borsthoogte in het ijzige water terecht.

Daar heb ik vier uur in vast gezeten. Ik kon me gans de tijd niet verroeren. Pas na een immense inspanning brak het ijs aan mijn linkerkant en kon ik met dodelijk

vermoeid en hevig rillend op het droge trekken. Vlak nadat ik me uit het water kon trekken liep een eenzame wandelaar me tegemoet. Als hij er niet was geweest was ik allicht gestorven door hypothermie en uitdroging. Mijn handen en zelfs mijn gehele lijf waren bijna blauw van kleur. De wandelaar gaf me zijn hete soep uit een thermos en hielp mij naar zijn auto. Hij reed me naar zijn huis waar zijn vrouw me opving en me een heet bad gaf. Ik wilde die mensen echter niet langer meer tot last zijn, trok mijn natte kleren terug aan en nam een taxi naar huis. Het is frappant hoe de droom op het gebeuren lijkt.

Fig 3 De 3 splitsing waar ik bijna dood ging van de kou

Het was inderdaad de ‘**Vriezeman**’ die me bijna doodde in dat bos. Ik was door het ijs gezakt op een plaats waar de gracht zich in drie stroompjes splitste (*drie deuren*). Ik had ook onbewust de middelste stroom gekozen. (*middelste deur*)

Deze droom heeft me jaren later doen inzien dat het doodsgevaar in een klein hoekje loert. De nachtmerrie was zeker een signaal geweest waar ik rekening mee diende te houden. Ik viel uiteindelijk toch in het water. De “**Vriezeman**” zat ook achter die “**deur**”. Het had dus inderdaad mijn dood kunnen betekenen.

En omdat ik toen de Vriezeman niet heb gezien in mijn droom betekende het dat ik dus een mogelijkheid had om aan dat vreselijke lot te ontsnappen. Zo leek het me tenminste al zal ik dat helaas nooit met zekerheid weten. Toch is het zeer frappant.

DROOM № 178.323 “DE ZWEVENDE SPOOKOGEN”

Juli 1959 Ik was voor het eerst met mijn pa en zijn concubine mee op vakantie te Zwitserland om te kamperen. De tent was vrij klein en ik sliep tussen pa en zijn nieuwe mevrouwtje in. Die nacht begon voor mij als zevenjarig kind met een ijselijke en gruwelijke nachtmerrie.

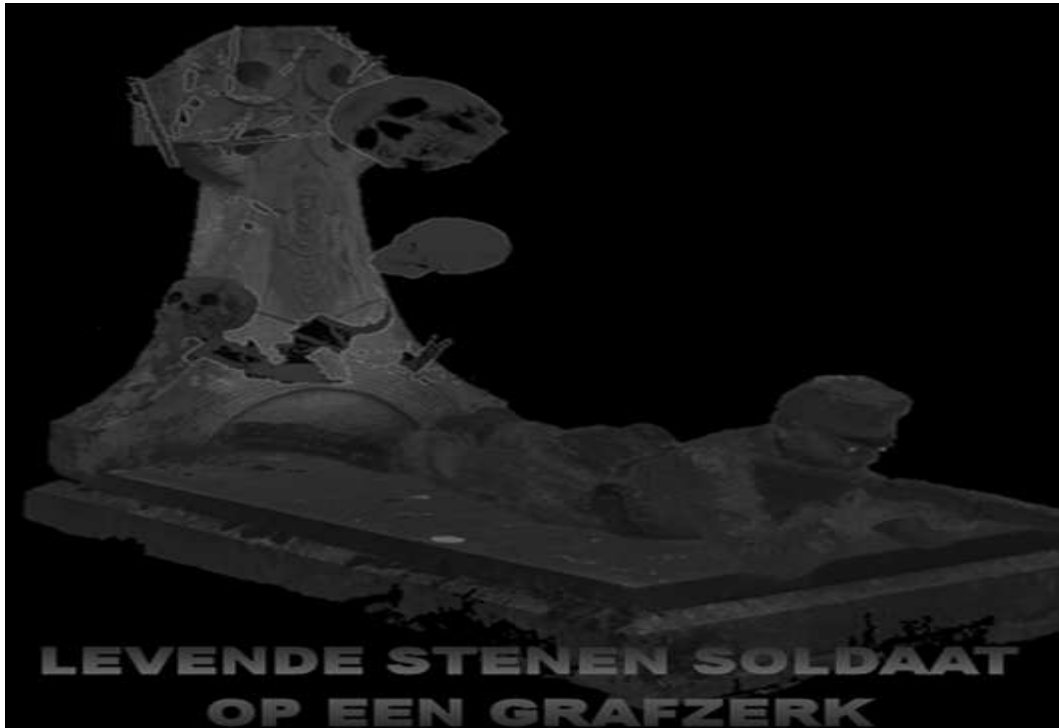

Fig 4 Dat is exact het droombeeld dat ik zag als 7 jarige

Ik bevond me op een enorm veld waar allemaal rare grafzerken, vaak schots en scheef stonden. De lucht was pikzwart maar alles wat in die omgeving stond leek zelf een flauw schemerend licht uit te stralen zodat ik toch alles gedetailleerd en scherp kon waarnemen.

Ik “hoorde” een naargeestig laag ‘...eueueue...’ geluid dat leek op een monotone en kapotte trompet. Het geluid klonk continue hetzelfde. Ik zag mezelf, niet als herkenbare persoon maar een lange magere man wiens knoken door zijn huid staken. Ik liep huilend voorop, handen en armen vooruit gestrekt alsof ik slaapwandelde. Ik liep gebogen, door mijn extreem magere knieën zakkend. En ik wist dat mijn ma dood was. Het geluid werd allengs meer naar geestiger en hevig ingrijpend op mijn gemoed. Mijn verdriet in die droom was zo intens en zo hevig.

Maar eerlijk gezegd wist ik niet eens waarom. Misschien omdat ik in de droom beseftte dat mijn ma dood was? Mogelijk, maar niet erg waarschijnlijk. Opeens kwam ik aan bij een vreemd gevormde grafzerk. Eigenlijk was het wel een doodgewone oude grafzerk zoals men die nog kan vinden bij oude eeuwigdurende concessies met een enorm grijs stenen kruis gebeeldhouwde tekeningen met de naam gebeiteld in een soort oud schrift. Maar dat waren nu net de dingen, buiten het enorme kruis, die ik op deze grafzerk niet zag of vond. Wat er wel op de deksteen lag was een langwerpig stenen beeld van een eveneens zeer magere militair op zijn buik liggend, zijn laarzen tegen de voet van het kruis en bajonet in aanslag. De grafzerk ontplofte en wel zonder stuk te gaan en er vlogen doodskoppen alsook beenderen en anders spullen rond. Zijn lichaam heb ik zeer onloochenbaar gezien maar zijn hoofd, getooid met een oude kepie was minder duidelijk.

Ik hoop dat de lezer(es) mij mijn collage geklungel vergeeft. Ik trachtte het hoofd te bekijken maar dat was een hopeloze missie. Dat lukte me niet bijster goed. Het enige wat ik nog wel weet is dat hij een eierhoofd had en een ronde bril met een dik montuur zoals men voor WOII droeg. Net voor ik wakker werd zag ik twee geel fosforescerende ogen schemeren door zijn stenen bril. Het was echt angstaanjagend.

De achtergrond was pikzwart en het beeld dat ik zag was vrij duister. Natuurlijk had ik pa en zijn mevrouwtje gewekt met mijn hevig gehuil. Ik schreeuwde dikke tranen met tuiten. De alles overheersende emotie die ik voelde was een ontzettende pure doodsangst. Die droom is me wekenlang bijgebleven en ben er nog vaak behoorlijk ziek van geweest na de vakantie.

Een droom met een voorspellend karakter...

Toen ik zeventien jaar werd ging ik voor het eerst met een klasgenoot en schoolmakker Filip D. kamperen. Een jaar later zou ik immers meerderjarig worden en hoefde ik niet meer mee te gaan met mijn ouders of wie dan ook.

Een oeroud kerkhof was op fietsafstand bij de Berlijnse camping. Ik kan me helaas de naam niet meer exact herinneren.

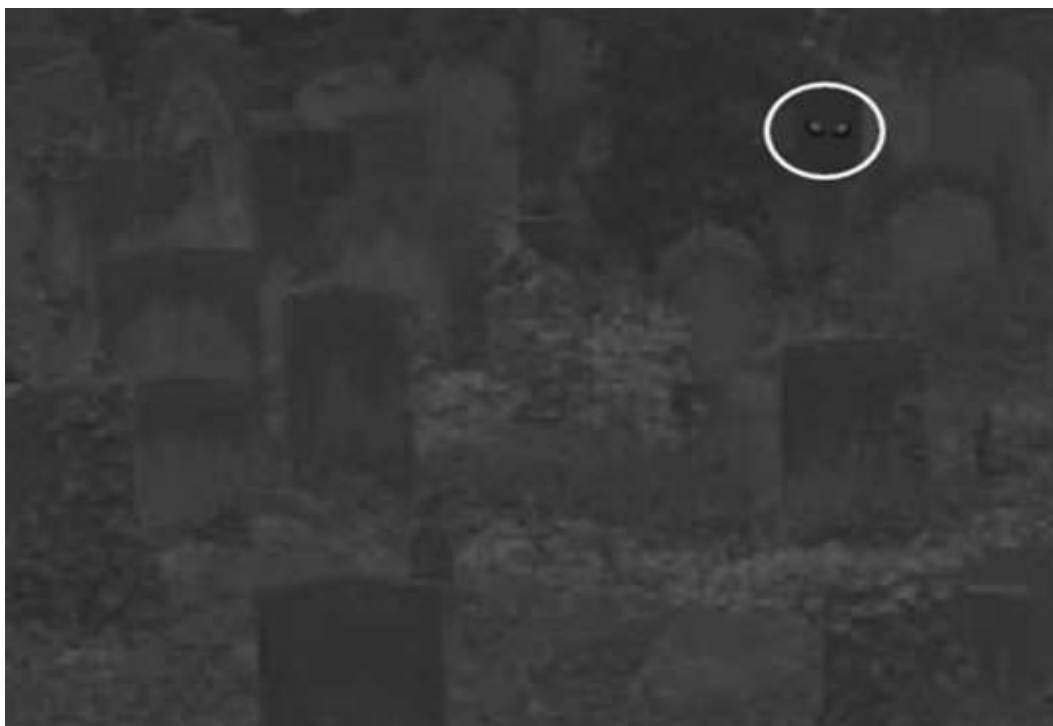

Fig 5 Het oude kerkhof waar we een wedstrijd "Angst weerstaan" hielden

Ik had met die oude schoolmakker afgesproken daar in de buurt te gaan kamperen. Mijn vriend Filip sprak moeilijk door een misvorming aan zijn strottenhoofd maar dat gaf niet. We konden goed ons plan trekken in communiceren. Wij zijn erg goede vrienden en waren net even oud. We hadden tijdens een kampvuurtje een levendig gesprek gehad over kerkhoven, doden en geesten.

We spraken samen af in het dorpje bij de kerk een nachtje daar te verblijven op het oude kerkhof. We hadden van bewoners vernomen dat het er spookte. PD en ik hielden een wedstrijd. Dat wie bang is en de benen nam tijdens de nacht op dat kerkhof, vijfhonderd frank (*veertien euro, noot van de auteur*) moest betalen. In die tijd was dat ook een vrij behoorlijk sommetje geld, althans toch voor jonge studenten als wij toen waren. Het was zo'n tien uur en de zon was net ondergegaan dat we uit onze tent slopen naar het kerkhof. We hadden allebei een grote fles van het lokale bier bij en zouden babbelen en spelletjes spelend de nacht doorbrengen op het oudste gedeelte van het kerkhof. Daar lagen nog oeroude graven van eind 1700 en begin 1800. We kozen een door de weerelementen compleet geruïneerd graf uit en met een sterke zaklamp gingen we er op zitten.

Ik had een magnetisch schaakspel bij en ik begon een openingszet van schaakwonder Bobby Fisher. Ik zag dat mijn vriend het erg moeilijk had maar ja, de geluiden die hij moest horen moeten wel erg akelig geweest zijn voor hem. Ik hoorde ze zelf niet omdat ik doof ben.

De maan schoof achter wolken waardoor de omgeving nog zwaarder werd verduisterd. Het bos dat aan de zuidkant van het kerkhof lag kreeg een luguber uitzicht. De knoestigheid van de sparren en loofbomen kregen demonische kwaad kijkende tronies in het zwakke verspreide licht van onze sterke zaklantaarns.. Zinsbegoocheling uiteraard maar daarom niet minder reëel. Plots zag ik tussen twee oude grafzerken, ter hoogte van de knoestige takken van de oude loofbomen er net achter, gelig rode ogen zweven.

Ik wees mijn vriend er op maar hij liet me ietwat hikkend verstaan dat dit van een uil moest zijn. Toch konden we een bibberende huivering niet onderdrukken. Doodsbang bleven we die zwevende ogen aanstaren en plots vlogen die ogen naar beneden. We hadden onze zaklampen er op gericht.

De boomstammen rondom werden goed verlicht. Normaal had dan die zogenaamde “*uil*” ook goed zichtbaar geweest moeten zijn, vooropgesteld dat het een uil of ander dier was. Maar er was niets te zien, enkel die zwevende huiveringwekkende ogen en die kregen een erg kwade uitdrukking.

Ze zweefden of beter, vlogen langzaam in onze richting toe. Doodsangst nam bezit van ons. Filip probeerde hikkend te vertellen dat het mogelijk twee vuurvliegjes die naast elkaar vlogen en ik wilde dat dolgraag ook geloven. Maar zulke insecten zouden nooit symmetrisch en steeds op eenzelfde afstand naast elkaar vliegen.

Die ogen waren overigens fosforescerend en hadden eigenlijk een rode kern. Opeens vlogen die ogen dansend omhoog en de maan kwam terug zichtbaar. We konden de ogen duidelijk zien in de lucht. Er was geen dier of mens te zien, alleen die twee zwevende akelige oogballen die ons steeds kwaad bleven aanstaren.

Het schaakspel, onze zaklampen en bier hadden we er achtergelaten. We verstopten ons in mijn tent waar ik nog een zaklamp had. We probeerden onszelf de moed in te praten. De doorgaans erg nuchtere Filip D. zei me dat het daar écht spookte. Ik kon niets anders dan het te beamen. Want wat we gezien hebben is ... ik had en heb er sowieso geen woorden voor.

Heden, drieënveertig jaar later weet ik nog steeds niet wat we daar gezien hebben. Ik huiver nog altijd hevig en intens als ik terugdenk aan die gebeurtenis. Ik heb later dat kerkhof in Duitsland nog eens willen bezoeken als vierendertig jarige maar het oeroude kerkhof was er niet meer en het bos daar leek gerooid te zijn. Ik kreeg een wazige foto van dat kerkhof te pakken en inderdaad... het was de plaats waar alles gebeurde.

Telkens wanneer ik die foto van Fig. 5 bekijk voel ik kippenvel over mijn armen en rug stromen en de oude angst neemt toe. Deze droom heeft me echter doen inzien dat spookverhalen toch ergens een kern van waarheid bezitten, al twijfel ik daar vaak aan. Toch is er geen rook zonder vuur. De jaarlijks terugkerende feesten zoals Samhain en Halloween (*allebei op 31 oktober en 1 november noot van de auteur*) lijken me daar ook hun oorsprong te hebben, en Samhain is het Keltische nieuwjaarsest dat begint aan de vooravond rond 1 november, maar gezien de Kelten een maankalender gebruikten loopt deze niet helemaal gelijk met onze lunisolaire kalender en varieert de absolute dag dus in onze kalender.

Men vierde de overgang van de zomerperiode naar het begin van de winter. De diepere oorsprong van Samhain heeft wel degelijk een synergetisch verband met akelige geesten, gillende spoken en demonen, net zoals Walpurgis op 30 april naar 1 mei. Walpurgis-nacht is genaamd naar de heilige Walburga wier translatie op de 1ste mei werd herdacht. Walpurgis nacht heeft betekenis voor heidenen, druïdes, maar vooral voor Wicca's (*natuurheksen, noot van de auteur*). Het volksgeloof wilde dat in deze nacht de boze geesten vrij spel hadden. Vieringen rond Walpurgis-nacht komen voor in Duitsland, Zweden en Finland. Walpurgis-nacht is vooral door Goethes Faust II (*in 1832*), sterk gemythologiseerd. Vanwege deze uiteenlopende tradities, heeft het feest ook diverse betekenissen en functies.

De oorsprong gaat in ieder geval terug op feesten die zich richten op vruchtbaarheid en op de dunne scheidslijn tussen leven en dood. De droom over die liggende stenen militair op die oude grafzerk probeer ik heden te dage nog steeds te doorgronden.

Wat er voorgoed bij me veranderd is dat ik vaak een waanzinnige angst heb voor gloeiende ogen in een donkere zwarte achtergrond. In mijn horrorromans komen lichtende, kwaad kijkende ogen dan ook veel voor. Door er over te schrijven projecteer ik mijn angst er voor in mijn romans. Een fan die al mijn romans had gelezen vertelde me dat hij thans ook bang is geworden van lichtende ogen in de duisternis. Vooral mijn spookverhaal, waarin ook “*lichtende ogen*” voorkomen “*Slib in het Duister*” vond hij/zij heel erg angstaanjagend.

DROOM № 300.747 “CONFRONTERENDE DOOD”

Na een diepe sombere dag op het werk verviel ik opnieuw in een bodemloze melancholie. Zoals steeds volgde ik een mezelf strikt opgelegd ritueel waarbij ik een soort persoonlijke, een soort niet religieuze “*mis*” opdroeg aan mijn enkele maanden geleden overleden vrouw.

Het gemis aan haar was na zo’n sombere dag wel extreem ondraaglijk zodat ik onophoudelijk en intens begon te wenen. Ik had al dagen niet mee gegeten en voelde me ook erg zwak. Ik had in niets, maar dan ook niets zin en was zo depri als maar mogelijk kon zijn. Ik gaf mijn lieve poes eten en ging daarna naar bed. Eigenlijk waren mijn ogen helemaal droog gehuild maar de emoties bleven me overvallen. Er kwam maar geen einde aan en sukkelde snikkend in slaap.

Zag mezelf naar de slaapkamer lopen en wist dat Jenny (mijn op 26 juni 1988 overleden vrouw, noot van de auteur) stervende was. Ik werd door allerlei obstakels gehinderd en viel meermaals languit op de trap. De obstakels waren doodsimpele huishoudelijke voorwerpen zoals een vaas, een A4 blocnote in een plasje water en nog een paar andere onbestemde dingen die ik niet zo goed kon waarnemen. Bereikte na veel moeite de slaapkamer en zag haar liggen op het bed met wijd opengesperde ogen van hevige angst, haar rechterarm en – hand naar me uitreikend. Het was alsof ik nog talloze kilometers moest afleggen eer ik haar kon bereiken. Na hard en erg lang lopen greep ik haar hand en ze veranderde na een pijnlijke uitgekreten zucht in een uiteenvallend wit grijsig skelet. Ze probeerde zich tot de laatste seconde rechtop te houden. Haar doodshoofd rolde van het bed af op de grond. Die leek me grimmig en extreem boos aan te staren,

De droom veranderde daarna opnieuw in een uitgestrekt troosteloos landschap. De “paarse mist of wolk” (die komt in haast al mijn dromen voor, noot van de auteur) leek ditmaal dichterbij te zijn gekomen. Weer nam ik het waar vanuit mijn linker ooghoek. Ook het gezichtseinder leek niets anders dan een flauw kleurige leegte te bevatten. Hier gebeurde net het omgekeerde. Tijdens deze nachtmerrie was ik helaas niet bepaald bewust van mijn droomomgeving. Nadat de droom overvloedde in een herhaling van het vreemde paarse landschap (zonder de vlammen

dan die ik in vroegere herhalende dromen zag) werd mijn bewust – zijn sterker. Helaas ging deze droom plots niet meer verder. Ik werd wakker en noteerde alles wat ik gezien had in dit vreselijke nachtelijk avontuur. Een vier punten nachtmerrie is niet voor de poes, zelfs niet voor mij als geofend dromer. Maar er is ook ogenschijnlijk de werking van de alcohol (ik had voor het slapengaan twee volle bierglazen Martini gedronken) en dus is het sowieso een weinig betrouwbare droom. Het is goed mogelijk dat de drankroes in combinatie met mijn naargeestige gemoedstoestand de nachtmerrie heeft opgewekt. Toch besloot ik er wel de nodige aandacht aan te besteden omdat teveel elementen en geziene voorwerpen in de droom een uitgesproken karakter hebben.

Verklarend begrip “**Stervende echtgenote**”

In een droom hoeft het zien van je eigen stervende echtgenote niet op zich te betekenen dat het iets met het stervensproces van je dierbare had te maken. Maar in mijn geval denk ik dat het wél zo was, temeer omdat ik erg veel van haar hield en zij in mijn armen is gestorven terwijl we ons verheugden over onze toekomstige tweeling en zij aan het koken was.

Ze had die dag een goede bui en had haar lethargie wat opzij kunnen drukken. Ik was zo opgelucht en hoopte vurig dat haar maandenlange somberheid voorbij was. Maar in sommige gevallen kan de droom over een stervende dierbare gaan om iets of een probleem waar je zelf allang mee sukkelt en heel moeilijk kan loslaten. Dan gebeurt het dat je onderbewustzijn het thans welletjes vindt en er komaf mee wil maken door er een schokkende droom van te creëren. Aangezien ik me in een rouwproces bevond zal deze verklaring echter niet opgaan en gaat het hier wel degelijk om een onverwerkt rouwproces mijnerzijds. Ze stierf immers schielijk zonder enige aanwijzing drie maanden terug.

De lijkschouwing heeft immers niets opgeleverd. Men houdt het op een algemeen orgaanfalen. Dat betekent dat alle organen tegelijk stilvallen. Zoiets overleeft men maar enkele seconden, volgens de artsen. En een algeheel acuut orgaanfalen is vrij zeldzaam, zeker bij een jonge zwangere vrouw. Ze was immers de vierde maand zwanger van een tweeling.

Verklarend begrip “A4 blocnote in een plasje water”

Dit duidt mijn eigen nota's die ik schrijf voor mijn dromendagboeken. Het feit dat ze in een plasje water lagen waardoor de geschreven letters en woorden vervagen, laat me er op wijzen dat er belangrijke elementen in enkele van mijn dromen verloren dreigt te gaan.

Papier waarop manueel een tekst werd geschreven met vulpen dreigt door het weken in water lost te laten of onleesbaar door het vormen van uitlopende inktvlekken. Door deze elementen in mijn droom wist ik gelukkig weer waar het over ging. Deze visualisatietechniek had ik me al jaren geleden eigen gemaakt. Daaruit blijkt het nut van bepaalde elementen die in het dromen optreden grondig te analyseren en uitpluizen. Ik heb me situaties ingeprent om subtiele, vage en snel verdwijnende elementen die in mijn dromen voorkomen, niet te vergeten.

Maar makkelijk is dat helemaal niet. Een blocnote in mijn droom betekent stevast dat ik fragiele elementen in mijn droom niet mag vergeten. Zo heb ik me in waakbewustzijn er op getraind steeds die blocnote in een plasje water te creëren. Zo ben ik me ervan bewust dat er zeer fragiele en subtiele maar uiterst belangrijke elementen waren opgetreden die gewoonweg vergeten zouden worden wanneer ik wakker werd. Deze methode gebruik ik vooral als mijn dromen minder bewust worden beleefd en ervaren. Dank zij die blocnote herinner ik me meestal al die frêle informatie opnieuw tijdens het opmaken van mijn dagelijkse dromen verslag.

Verklarend begrip “vaas”

Jenny, mijn overleden echtgenote was een vaasjes verzamelaarster. Uit elk land dat we al hadden bezocht in het verleden had ze een vaasje gekocht. Voor mij was dus de vaas van betekenis omdat de concubine van mijn vader deze vaasjes gewoon op het vuilstort wou laten gooien, iets wat haar bijna gelukt was. Ik kon het voorkomen. De concubine was daar ook bijzonder boos om geweest.

Misschien vormde het voorwerp in mijn droom een obstakel omdat ik mijn onvervulde liefde aan voorwerpen wilde hechten die ooit van haar waren? Dat dit een obstakel vormde in mijn droom wilde dan ook zeggen dat ik haar moest leren loslaten. Maar misschien was dat nog te vroeg. De rouw was immers nog maar

drie maanden bezig. Mogelijk had dat toen al genoeg moeten geweest zijn. Maar een dierbare geliefde zo plots en schielijk verliezen is een regelrechte aanval op je emoties, vrees ik. Daar stap je niet in één, twee, drie over en dat drukt zich ook in dromen uit, denk ik.

Verklarend begrip “**veranderen in een uiteenvallend skelet**”

Uiteraard is het zicht van een uiteenvallend geraamte erg akelig. Voor mij ging dat vaak gepaard met heel heftige emoties van angst vermengd met afgrondelijke spijt. Een skelet is immers een vaste en stevige structuur. Het houdt het lichaam sterk en soepel. Wanneer tijdens een droom in een uiteenvallend skelet verandert zag ik daarin de betekenis dat ik met een probleem worstelde die eigenlijk geen echt probleem is en dat ik het moet loslaten. Ik hield het probleem “**vast**” alsof het een geliefde was en dat was in feite ook de aanleiding van deze nachtmerrie. Pas na twee jaar begreep ik de aanwijzing van dit droom element. Het betrof een zeer persoonlijk probleem waar ik me al een poos geen raad mee wist. Mijn onderbewustzijn liet me immers begrijpen dat het probleem niet kon worden opgelost en al “**dood**” was (*skelet*) Had ik dat toen eerder begrepen was me veel ellende bespaard gebleven. Het uiteenvallend geraamte wees er dan weer op dat het probleem “**uiteengevallen**” is en ik het dringend moet loslaten.

Zo ziet men dat er niet altijd een oplossing voorhanden is voor problemen die je leven kruisen en waarvan je meent deze te moeten ontraadselen. Zo kan vaak de droom de oplossing van je probleem aanbieden als je je erin verdiept en er de tijd voor neemt. Een afstand van twee en een halve meter overbruggen in een kilometers lange steeds maar uitdijende spurt. Door de intensiteit van een probleem waarmee ik worstelde vergrootte ik enkel de basis van een probleem dat er geen was. Ik heb nu eenmaal de neiging overal problemen te zien en te zoeken waar er geen zijn. Maar wie daar geen last van heeft, mag zijn vinger opsteken. Dat vertaalde zich in een lange angstaanjagende afstand die ik moest afleggen vanaf de trap tot mijn slaapkamer die in werkelijkheid maar twee meter bedroeg. Het deed me denken aan de horrorfilm “**Poltergeist**” waar de actrice *Jobeth Williams* een harde spurt van honderden meters naar de slaapkamer van haar kinderen moest hollen om ze te redden. De werkelijke afstand was nauwelijks drie

meter. Ik zocht dus naar een oplossing van een bepaald probleem die door mijn zoektocht zich steeds verder verwijderde in plaats van dichterbij te komen. Hier wees mijn onderbewustzijn op een andere manier op dat ik het probleem moest loslaten, net als het uiteenvallend skelet. Voor mijn onderbewustzijn leek het kennelijk erg belangrijk te zijn dat ik het probleem definitief losliet, wat ook het obstakel van het vaasje me liet begrijpen.

DROOM № 300.972 “GEZONKEN SCHIP”

Ik bevond me net voor een gezonken vrachtschip, diep op de bodem van vermoedelijk de Stille Oceaan.

Fig. 6 De droomachtergrond van het gezonken schip was heel wazig en diffuus

Het vreemde is dat er een blauwachtig diffuus licht de omgeving prachtig verhelderde. Maar naar beneden toe werd het pikzwart. Maar eigenlijk is dat onmogelijk want de Stille Oceaan heeft een gemiddelde diepte van 5.000 meter. Daar is het bij de bodem echt stikdonker. De diepte die in deze droom werd voorgesteld kon hooguit vijftig tot maximum zeventig meter diep zijn, vooropgesteld de zon loodrecht op het water zou schijnen. Ik maakte een wazige collage van een doodgewone foto zoals ik het gezonken schip vrij diffuus en troebel waarnam.

Ik besepte plots dat ik eigenlijk gewoonweg verpletterd zou moeten zijn door de enorme diepte en waterdruk. Bovendien was ik me er ook vaag van bewust dat ik in het water gewoon kon ademen. Het leken simpele bijkomstigheden maar ik

denk dat mijn bewustzijn toch wel alert genoeg was om me tot dit besef te doen komen tijdens de droomslaap. Zo ongeveer dertig of veertig meter lager zag ik de bodem van het vrachtschip. Ook hier kwam ik tot de majestueuze besef dat de bodem eindelijk bereikt was. De trappen hielden halverwege op. Als ik tot de bodem moest komen zou ik een sprong moeten wagen van een kleine twintig meter. Kon ik dat wel aan? Maar ik kwam tot het geruststellend besef dat je in water eigenlijk “zweeft”.

Mijn bewustzijnshelderheid nam vreemd genoeg langzaam toe. Doch eveneens de doodsangst voor die kwaadaardig starende geel – rode ogen van die vage doodskop uit die blauwe duisternis onderaan midden op de collage. De sprong naar de diepte zou zachtjes gebeuren. En verderop in de bodem zag ik een gerafeld maar vierkantig zwart gat die uitnodigend en tegelijk raadselachtig lonkte. Er weerhield een hevige angst me er naartoe te gaan. Ik wist met een stelligste zekerheid dat het gat de ingang was van een onaards en dieper gelegen oord. Maar wat daar allemaal huisde heb ik het raden naar.

Fig 6 De wazige doodskop die ik binnen die gezonken boot waarnam

Ik nam de sprong en bevond me enkele tellen later op de eeuwenoude stalen bodem van het gezonken vrachtschip. Het zwarte gat hield mijn aandacht

*gevangen maar ook in toenemende mate mijn angst vergrootte. Stap na stap naderde ik het donkere gat. De randen van het gat waren bedekt met oud bruin geworden dood zeewier. Het leek op een soort valluik van twee op drie meter. Ik wist echt niet wat te doen... de besluiteloosheid nam bezit van me. Enerzijds was er die ziekelijke nieuwsgierigheid om in het donkere gat te springen maar anderzijds verhinderde die diepe doodsangst me de sprong te wagen. Toch deed ik de sprong maar kan me na het wakker worden voor het eerst sinds heel lange tijd weinig van herinneren. Het deed me denken aan de deur van mijn droom “**De Vriezeman**”*

Verklarend begrip “**diep gezonken vrachtboot**”

De boot op de collagefoto leek helemaal overeen te stemmen met de structuur die ik in mijn droom waarnam. De blauwe kleur was enorm aangrijpend alsook het gigantisch zicht van de gezonken boot. Mogelijk was het een piepklein Roro schip (als dat al ooit bestaat?!), al kan ik dat niet met zekerheid zeggen. Een boot is een vaartuig en derhalve een vervoermiddel. In beide dromen was het water zeer transparant en wazig maar de diffuus blauwe omgeving trof me ook diep. Betekende dit dan werkelijk iets? Volgens de verklarende woordenboeken wijzen vervoermiddelen op het eigen lichaam en daarmee komen we weer op Sigmund Freud met zijn eeuwige seksuele opstellingen. Deze psychiater draag ik niet erg in het hart omdat zijn droomvisies en verklaringen op seksueel gebied me soms behoorlijk in de knoop met mijn eigen droomschrijfsels hebben gebracht. Dit heeft me eens persoonlijke moeilijkheden bezorgd toen ik zijn denkwijze als waarheid wilde toelichten in een persoonlijk probleem waarmee ik toen kampte.

Verklarend begrip “**Een rafelig duister gat in de bodem van het schip**”

Als ik dieper inga op de verklaring van dit droomelement wees dit me erop dat ik met mijn leven op een kruispunt stond waarna ik een belangrijke beslissing en keuze zal dienen te maken (in het gat stappen of eruit blijven) Ik had de cruciale beslissing getroffen me in het gat te werpen, eigenlijk een diepe sprong naar het angstaanjagende onbekende. Want de randen van het gat deden me echt huiveren.

Die randen van het gat waren begroeid met doods uitziend zeewier. Dood groen, zelfs door en grijs geworden zeewier heeft mogelijk een ongunstige betekenis.

Het was daarom ook belangrijk dat ik de juiste beslissing nam en het rafelige gat afdaalde net voor ik wakker schrok. Maar wat de ongunstige betekenis in dit geval is mag de hemelse dauw weten.

Opnieuw veel later zou ik me ervan bewust worden dat het allemaal te maken had met een aanloop naar vreemde zeldzame dromen. Maar dat nam niet weg dat ik stevast een verklaring probeerde te vinden voor bepaalde elementen en structuren binnen mijn dromen. Ik heb wel meermaals dromen gehad over gezonken schepen. In mijn puberjaren was mijn hobby duiken en ik bracht als dertien en veertienjarige puber mijn vakanties door in een jongerenkamp te Saint Raphael in Zuid Frankrijk. Daar liggen vlak bij de kust, in de Middellandse Zee op dertig a honderd meter en veel meer diepte, verspreid, verschillende gezonken boten waar je naar hartenlust kan in duiken. Het is een begeistereerde wereld. Ik verlangde er soms hevig naar om daar terug te gaan.

Een bootje heb ik ooit aanschouwd als 19 jarige, 200 meter van de kust te Saint Raphael, een vakantie vissersdorpje in Zuid Frankrijk. Ik ging er vaak met luchtdrukharpoen diepzeeduiken. Honderd meter diepte was wel het uiterste maximum maar hield meestal halt op zestig meter diepte. Op die diepte voel je de druk niet alleen op je lichaam en wetsuit maar vooral de druk op je trommelvliezen is zwaar. Snuiten in je duikbril om die druk te verlichten is onmogelijk. Meestal zou een beetje helium de oplossing kunnen geven maar daarvoor heb je een aanpassing van je duik uitrusting nodig en dat erg duur.

Zestig meter diepte was dan ook het maximum dat ik veilig aankon. Terug naar boven gaan duurde dan wel meer dan dubbel zo lang vanwege de Caissonziekte. Maar het vreemde is dat al die duikkennis zich niet “out” in dromen. Voor mij bewijst dit dat je vergaarde kennis tijdens het leven in geen enkel opzicht je dromen kan beïnvloeden. Ik beschik natuurlijk niet over de nodige statistische gegevens om dit verder aan te tonen. Doch ik denk dat vijftig jaar droomervaring wel kan volstaan om te weten dat de vergaarde levenskennis niet per se in dromen haar anker zal werpen, al zijn er elementen te merken dat die professionele kennis